

Arrest

nr. 339 623 van 16 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. ORAIBI
Amerikalei 220 / 28
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 30 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie, van 30 januari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 maart 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. ORAIBI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPART, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 november 2023 diende verzoekster een visumaanvraag in met het oog op gezinshereniging. In dat kader legde verzoekster onder meer haar Marokkaanse huwelijksakte voor, voorzien van een gelegaliseerde vertaling met apostille. Uit de visumaanvraag blijkt duidelijk dat onder "*verblijfsmotief*" wordt gesteld: "*Richtlijn 2004-38-EG / Naaste familie van een EU-burger (artikel 40bis)*".

Op 14 februari 2024 wordt door de attaché van de dienst gezinshereniging in eerste instantie het visum geweigerd met het oog op bijkomende documenten, aangezien van de Nederlandse echtgenoot werd

verwacht dat hij een echtscheidingsakte zou voorleggen, aangezien de referentiepersoon nog stond ingeschreven in België als gehuwd met zijn vorige echtgenote.

Op dezelfde dag wordt deze weigering herzien en vervangen door een uitstel voor het neerleggen van bijkomende documenten, nl. de echtscheidingsakte van de Nederlandse echtgenoot.

Op 26 maart 2024 wordt aan de gemachtigde van de dienst gezinshereniging het bewijs overgemaakt van echtscheiding van de Nederlandse referentiepersoon, uitgesproken door de rechtbank Zeeland, West-Brabant op 26 juli 2023.

Op dezelfde dag werd een beslissing genomen tot afgifte van een visum "C", weliswaar met de code "BNL 11 familielid van een EU-onderdaan", zoals blijkt uit het administratief dossier. Op het visum van verzoekster, dat zich in het administratief dossier bevindt, staat ook de code "BNL 1".

Op 13 augustus 2024 vroeg verzoekster verblijfsrecht aan als echtgenote van haar Nederlandse echtgenoot op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 december 2024 bracht het parket van Turnhout aan de ambtenaar van de burgerlijke stand een negatief advies uit aangaande de erkenning van het buitenlands huwelijk van verzoekster en de Nederlandse echtgenoot.

Op 6 januari 2025 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Turnhout de erkenning van de huwelijksakte.

Op 30 januari 2025 nam de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen betreffende de toegang tot het grondgebied, wordt het verblijf geweigerd aan:

Naam: (...)

Voorna(a)m(en): (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).2001

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) TURNHOUT

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene vroeg op 13.08.2024 gezinshereniging in de hoedanigheid van echtgenote van de Nederlander (...) (RR: ...), in toepassing van art. 40bis.

Echter, mevrouw kan niet als familielid worden beschouwd gelet het huwelijk dat op 25.03.2023 in Marokko werd afgesloten tussen haar en referentiepersoon niet werd erkend.

Het Parket leverde een negatief advies af op 20.12.2024 omtrent de erkenning van het huwelijk. Het Parket concludeert na grondig onderzoek immers dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk gelet uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van de gehuwde. De erkenning van het huwelijk werd vervolgens geweigerd door de Burgerlijke Stand Turnhout op 06.01.2025. Uitwerking van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte in het Belgisch rechtsverkeer wordt dan ook niet aanvaard. De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt ook door onze dienst betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste), art. 18 W.I.P.R. (wetsontduiking). Uit het voorgaande blijkt dus dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

Art. 74/20, §1 van de wet van 15.12.1980:

"§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen

van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in op 25.09.2023. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blij geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht.

Voor wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Turnhout op 20.12.2024, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent op 06.01.2025 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen.

Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft (gehad) om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 WIPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendzels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat heden blijkt dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40bis VW.

Betrokkene kan bijgevolg niet als familielid van een EU-burger beschouwd worden, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

De weigeringen tot erkenning van het huwelijk betreft een overheidsbeslissing waartegen enkel beroep mogelijk is bij de Familierechtbank. Zolang deze beslissing niet vernietigd is door de familierechtbank, dient DVZ de weigering tot erkenning van het huwelijk te beschouwen als een rechtsfeit. Er kan niet blijken dat er beroep zou aangetekend zijn bij de Familierechtbank.

Overwegende wat voorafgaat, dient het verblijfsrecht van betrokkene overeenkomstig artikel 74/20, §1 van de wet te worden geweigerd.

Om overeenkomstig art. 74/20, §1 rechtmatig het verblijf te weigeren dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Voor wat de gezinssituatie betreft kan vooreerst opgemerkt worden dat het feit dat rekening dient gehouden te worden met de gezinssituatie in dergelijke situaties zoals onderhavige, tegenstrijdig lijkt met de basis waarop deze beslissing wordt genomen. Immers, zoals reeds vermeld: uit onderzoek blijkt dat het huwelijk louter gericht is op het verkrijgen van verblijfsrechtelijk voordeel en dus onder valse voorwendzelen werd afgesloten. Niettegenstaande kan met betrekking tot de gezinssituatie opgemerkt worden dat het afgesloten huwelijk niet werd erkend in België. De gezinssituatie spreekt dus voor zich. Verder verblijf in het kader van de vermeende relatie is dan ook achterhaald.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dient opgemerkt te worden dat de bescherming van artikel 8 EVRM zich enkel uitstrekt tot het gezin, in casu is er echter geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven daar er tussen betrokkene en de referentiepersoon geen verwantschapsband bestaat. Het huwelijk wordt immers niet erkend in het Rijk.

Betrokkene is pas op 08.05.2024 de Schengenzone ingereisd (cfr. paspoort) middels een inreisvisum, geldig voor 90 dagen. Zij diende op 13.08.2024 voorliggende verblijfsaanvraag in. Betrokkene verblijft dus slechts voor een zéér korte periode in het Rijk, zeker gezien haar leeftijd (betrokkene is thans 23 jaar oud). De duur van haar verblijfsrecht vormt geen element welk de weigering van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Er kan niet blijken dat betrokkene op die erg korte tijd reeds stappen zou hebben ondernomen om haar integratie in het Rijk te bewerkstelligen, in die zin dat deze enigszins zouden kunnen opwegen tegen de sociale en culturele banden met het land van herkomst en in die mate dat het een weigering van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene is in Marokko geboren, heeft meer dan 23 jaar in het land van herkomst verbleven, heeft er school gelopen en familie wonen. Gezien het zeer korte tijdsverloop en gelet op het geheel, is het dan ook het niet onredelijk te stellen dat betrokkene nog voldoende bindingen heeft met haar land van herkomst en zij haar leven aldaar na deze korte pauze terug kan hervatten, of op zijn minst kan terugvallen op het familiale en/of sociale netwerk dat zij aldaar heeft. Uit de verklaringen die werden afgelegd in het kader van het onderzoek van het parket blijkt dat zij minstens een vader, broer en schoonzus heeft wonen in Marokko, mogelijks heeft zij nog meer familie en vrienden wonen aldaar, maar daar wordt niet expliciet op ingegaan. Verder kan niet blijken dat betrokkene familie zou wonen in België. Concluderend kunnen we stellen dat in het administratief dossier geen elementen kunnen worden teruggevonden waaruit zou moeten blijken dat haar bindingen met Marokko van die aard zouden zijn dat zij zich verzetten tegen de weigering van haar verblijfsrecht. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij de draad in het land van herkomst terug oppikt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat geen enkel element uit het administratief dossier of de door betrokkene aangebrachte stukken zich verzet tegen huidige beslissing.

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.
(...)"*

Op 30 januari 2025 legde de gemachtigde eveneens het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...)

De mevrouw, die verklaart te heten

Naam: (...)

Voornaam: (...)

*Geboortedatum: (...)*2001

Geboorteplaats: A.,

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing dd. 30.01.2025.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is geen sprake, noch van minderjarige kinderen op naam van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het huwelijk met referentiepersoon werd niet erkend; het verblijfsrecht kon haar zodoende niet worden toegestaan, noch wordt zij gezien als een gezinslid van een burger van de Unie of van een Belg.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan zij niet in België verblijven en hoort het illegaal verblijf van betrokkene te worden opgemerkt. Betrokkene is een

volwassen persoon van wie mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine, zonder fysieke nabijheid van referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn, noch kan het omgekeerde blijken. Het gezins- en familieleven kan gelet op voorgaande elementen geen beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Het staat betrokkene uiteraard vrij om contacten te onderhouden met haar in het Rijk verblijvende kennissen/vrienden voor zover ze die reeds zou hebben alhier (cfr. mevrouw verlaat de woning niet zonder referentiepersoon), via moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.

*Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Rechtspleging

Ter zitting heeft verzoekster (een uittreksel uit) de akte van geboorte neergelegd, waaruit blijkt dat zij op 23 augustus 2025 moeder is geworden van het kind E.B.S. Dit stuk lag echter niet voor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, zodanig dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in het kader van zijn huidige ex tunc bevoegdheid, hetgeen betekent dat hij zich moet plaatsen op het ogenblik van zijn beoordeling, hier geen rekening mee mag houden. Het komt verzoekster toe dit stuk ook rechtstreeks over te maken aan de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert aangaande de eerste bestreden beslissing de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Ze licht het eerste middel toe als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het is van belang dat verwerende partij ook analyseert welke procedures werden doorlopen zodat zij het correcte juridische gevolg kan hechten aan de procedure bij het nemen van een beslissing.

De procedure gezinshereniging werd volledig doorlopen naar aanleiding van een aanvraag tot een C-visum met het oog op gezinshereniging (stuk 8). De Dienst Vreemdelingenzaken heeft vervolgens de aanvraag tot het verblijfsrecht geweigerd via een bijlage 20 (stuk 1A). Daarbij heeft de DVZ een bijlage 13 bijgevoegd, die duidt op een bevel tot verlating van het grondgebied (stuk 1B).

In casu wijst verwerende partij de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster af wegens het ontbreken van een erkend huwelijk. Dit huwelijk werd echter reeds beoordeeld en werd erkend (stuk 8) daar verzoekster reeds over een geldig C-visum beschikt (stuk 2A). Dit visum C werd aangevraagd met het oog op gezinshereniging in België (stuk 8).

Hierover bestaat tevens reeds rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen³:

De RvV stelt vast dat, hoewel verzoekster een visum C kreeg, zij duidelijk gezinshereniging beoogde en eigenlijk een visum D (lang verblijf) vroeg. Bij haar visumaanvraag werden de neergelegde bewijsstukken inhoudelijk beoordeeld door DVZ. Door de afgifte van het visum C met de vermeldingen BNL 1 en BNL 11 oordeelde DVZ dat verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor gezinshereniging waardoor het recht op gezinshereniging erkend werd. Het feit dat verzoekster in België nog de administratieve stap moest zetten om de verblijfskaart zelf te bekomen doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht. Bijgevolg kon DVZ

in zijn weigeringsbeslissing niet meer stellen dat het verblijfsrecht niet erkend werd zonder het zorgvuldigheidsbeginsel te schenden.

Deze beslissing is integraal gelijkend aan onderhavig dossier.

Gelet op voormelde rechtspraak is de weigeringsbeslissing van verwerende partij onbegrijpelijk. De niet-erkenning is onterecht. Er zijn tevens duidelijke bewijzen dat het huwelijk voldoet aan de vereisten van duurzaamheid en authenticiteit mocht hierover al twijfel bestaan, quod non (stukken 6 t.e.m. 18). Maar de authenticiteit van het huwelijk werd reeds aanvaard door DVZ bij de beslissing tot het afleveren van het C-Visum met het oog op gezinshereniging in België.

De voormelde rechtspraak kan naar analogie worden toegepast op dit dossier. In verzoekster haar visum werd BNL 1 EN BNL 11 opgenomen (stuk 2A). Volgens de omzendbrief van 21 september 2005 hebben deze codes de volgende betekenis:

BNL 1 = een visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden, in casu DVZ; BNL 11 = een visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging.

Het is onduidelijk waarom het Parket een negatief advies opmaakte op 20.12.2024 (waarschijnlijk naar aanleiding van een aanvraag door de Burgerlijke Stand) nu DVZ het huwelijk reeds beoordeeld had.

DVZ is tevens gemachtigd om de erkenning van een huwelijk te doen:

Elke bestuurlijke overheid, en bijgevolg ook DVZ, kan op grond van art. 27 WIPR een buitenlandse akte erkennen. Verzoekster vraagt Uw Raad vast te stellen dat de Zorgvuldigheidsplicht werd geschonden nu in eerste instantie een C-visum werd aangevraagd met het oog op gezinshereniging. Dit blijkt tevens uit het aanvraagformulier (stuk 8). Dit visum werd afgeleverd aan verzoekster (stuk 2A) met de vermeldingen BNL 1 en 11. DVZ heeft aldus de huwelijksakte van het koppel de plano erkend en kan later deze beslissing niet zomaar ongedaan maken door het nemen van een weigeringsbeslissing in de aanvraag tot gezinshereniging. Deze aanvraag in België op basis van art. 40bis Vreemdelingenwet is louter een administratieve stap. Het feit dat verzoekster in België nog de administratieve stap moest zetten om de verblijfskaart zelf te bekomen doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht. Bijgevolg kon DVZ in zijn weigeringsbeslissing niet meer stellen dat het verblijfsrecht niet erkend werd zonder het zorgvuldigheidsbeginsel te schenden.

Uw Raad kan zich incidenteel uitspreken over de geldigheid van een buitenlandse akte binnen de grenzen van de toegekende bevoegdheden. In onderhavig dossier werd de geldigheid van de akte reeds door DVZ zelf beoordeeld tijdens de procedure voor het C-visum dat duidelijk werd aangevraagd met het oog op gezinshereniging.

Tot slot zij het opgemerkt dat in de bestreden beslissing foutief sprake is van een weigering door de Stad Gent:

Er is duidelijk sprake van onzorgvuldigheid. Vermoedelijk heeft men motivering gekopieerd uit een ander dossier waaruit eveneens kan blijken dat er inhoudelijk niet met zorgvuldigheid beslissingen worden genomen. Motiveringen worden eenvoudigweg geknipt uit andere dossiers die vermoedelijk een compleet ander feitenrelaas hebben.

Gelet op het bovenstaande schendt verwerende partij manifest het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij doet dit niet enkel door de situatie van verzoekster onvolledig en onnauwkeurig te schetsen, maar daarbovenop houdt zij geen rekening met de toepasselijke bepalingen van de Vreemdelingenwet.

B. Schending van het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, met andere woorden wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat.

Verwerende partij handelde niet enkel onzorgvuldig door het huwelijk eerst te erkennen en later in België een verblijf te weigeren. Zij schendt ook manifest het redelijkheidsbeginsel om naast een (foutieve) weigeringsbeslissing ook een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Dit bevel is in geen geval

redelijk. Er werd zelfs geen kans geboden aan verzoekster om standpunt in te nemen omtrent de weigeringsbeslissing zonder haar verblijf in gedrang te brengen.

Nochtans is verweerder ervan op de hoogte dat een bijlage 13 niet gangbaar is in gelijkaardige dossiers. Meer nog, op basis van de geldende wetgeving die toepasselijk is op gezinshereniging met een Unieburger (economisch actief) – echtgenote kan men tegen de weigeringsbeslissing een automatisch schorsend beroep indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat betekent dat men tijdens de beroepsprocedure een (voorlopig) wettig verblijf heeft in België, dat DVZ geen bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) mag afgeven en dat men niet gedwongen verwijderd kan worden. De gemeente geeft een bijlage 35. Dat is een voorlopig verblijfsdocument dat maandelijks verlengd wordt in afwachting van een uitspraak van de RvV.

Dit heeft men in onderhavig dossier eenvoudigweg niet gerespecteerd. Het beroep is automatisch schorsend, behalve als de beslissing gebaseerd is op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3 Vw. Dat laatste moet blijken uit de beslissing zelf: de minister of DVZ vermeldt in de beslissing dat het gebaseerd is op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79 §3 Vw. Hiervan is in dit dossier geen sprake! Dit vormt aldus ook een schending van de motiveringsbeslissing, naast de schending van het redelijkheidsbeginsel.

C. Schending van de motiveringsplicht, Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een weigeringsbeslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing (stuk 1A) d.d. 30 januari 2025 is niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Er werd reeds onder de andere middelen uiteengezet welke problemen er zijn met de genomen beslissing. Verweerder maakt zich schuldig aan schending van de motiveringsverplichting door:

- Te verwijzen naar een negatief advies van het Parket zonder dit verder inhoudelijk te motiveren. Verweerder legt niet uit waarom het huwelijk niet voldoet aan art. 27 WIPR en aan de hand van de beslissing blijkt niet dat er een motivering is die uitlegt welke problemen er inhoudelijk zijn met het huwelijk en waarom de weigering van dit huwelijk kan gerechtvaardigd worden. Er wordt enkel naar gemeenschappen verwezen zoals: minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft (gehad) om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan.
- Niet te motiveren waarom eerst wél een C-visum werd afgeleverd met het oog op een gezinshereniging in België en er duidelijk reeds een inhoudelijk onderzoek van het huwelijk plaatsvond. Zonder dit onderzoek zou er nooit een C-visum zijn afgeleverd. Hierover wordt in de beslissing eenvoudigweg niet gesproken!
- Niet te motiveren waarom in deze beslissing de wetgeving niet werd toegepast zoals voorgeschreven: nl. een verblijfsrecht kan na ontvangst van een C-visum met het oog op gezinshereniging niet meer worden geweigerd. De aanvraag tot gezinshereniging is immers nog een loutere administratieve stap. Er wordt niet gemotiveerd waarom in dit dossier van dit principe wordt afgeweken.
- Eenvoudigweg een algemene motivering op te nemen die in elk gelijkaardig dossier kan worden opgenomen. Deze passe partout motiveringen zijn echter niet afdoende. Een concrete beoordeling in feite en in rechte die elk aspect van het dossier behelst, is onontbeerlijk.

Bovendien wordt er onrechtmatig geopperd dat er sprake zou zijn van frauduleus handelen cfr. art. 74/20 Vreemdelingenwet. Volgens artikel 74/20 Verblijfwet Vw. kan de minister of zijn gemachtigde de toelating tot verblijf weigeren wanneer de aanvrager gebruik maakte van valse of misleidende informatie of valse of

vervalste documenten, fraude pleegde of andere onwettige middelen gebruikt, die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

De RvV verwijst in haar rechtspraak naar de memorie van toelichting, die vaststelt dat artikel 74/20 Vw het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' (letterlijk: 'fraude bederft alles') weergeeft. Dit beginsel bestaat uit twee bestanddelen volgens het Hof van Cassatie:

- *een foutieve gedraging (objectief criterium) én*
- *een intentie om te schaden (subjectief criterium)*

De bewijslast ligt bij DVZ.

In de beslissing bevestigt verwerende partij dat de akte niet vervalst is. Zij faalt in haar bewijslast daar zij geen bewijzen in haar motivering aandraagt, doch enkel verwijst naar uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Het blijft onduidelijk waaruit verwerende partij die zou afleiden en het louter verwijzen naar een gevoerd onderzoek kan niet aangenomen worden als een afdoende motivering! Dat de valse voorwendselen - uit wat deze dan ook mogen blijken - in ieder geval ernstig tegengesproken worden door alle bewijzen die door verzoekster omtrent haar relatie en huwelijk werden toegevoegd én haar huidige zwangerschap. Dat dit alles een schending van de motiveringsverplichting impliceert zodat de beslissing dient te worden vernietigd."

Aangaande de tweede bestreden beslissing voert verzoekster opnieuw de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Vreemdelingebesluit, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ze licht het tweede middel toe als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het is van belang dat verwerende partij ook analyseert welke procedures werden doorlopen zodat zij het correcte juridische gevolg kan hechten aan de procedure bij het nemen van een beslissing.

De procedure gezinshereniging werd volledig doorlopen naar aanleiding van een aanvraag tot een C-visum met het oog op gezinshereniging (stuk 8). De Dienst Vreemdelingenzaken heeft vervolgens de aanvraag tot het verblijfsrecht geweigerd via een bijlage 20 (stuk 1A). Daarbij heeft de DVZ een bijlage 13 bijgevoegd, die duidt op een bevel tot verlating van het grondgebied (stuk 1B).

In casu wijst verwerende partij de aanvraag van verblijf van meer dan drie maanden van verzoekster af wegens het ontbreken van een erkend huwelijk. Dit huwelijk werd echter reeds beoordeeld en werd erkend (stuk 8) daar verzoekster reeds over een geldig C-visum beschikt (stuk 2A). Dit visum C werd aangevraagd met het oog op gezinshereniging in België (stuk 8).

Hierover bestaat tevens reeds rechtspraak door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

De RvV stelt vast dat, hoewel verzoekster een visum C kreeg, zij duidelijk gezinshereniging beoogde en eigenlijk een visum D (lang verblijf) vroeg. Bij haar visumaanvraag werden de neergelegde bewijsstukken inhoudelijk beoordeeld door DVZ. Door de afgifte van het visum C met de vermeldingen BNL 1 en BNL 11 oordeelde DVZ dat verzoekster voldeed aan de voorwaarden voor gezinshereniging waardoor het recht op gezinshereniging erkend werd. Het feit dat verzoekster in België nog de administratieve stap moest zetten om de verblijfskaart zelf te bekomen doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht. Bijgevolg kon DVZ in zijn weigeringsbeslissing niet meer stellen dat het verblijfsrecht niet erkend werd zonder het zorgvuldigheidsbeginsel te schenden.

Deze beslissing is integraal gelijkend aan onderhavig dossier.

Gelet op voormelde rechtspraak is de weigeringsbeslissing van verwerende partij onbegrijpelijk. De niet-erkenning is onterecht. Er zijn tevens duidelijke bewijzen dat het huwelijk voldoet aan de vereisten van duurzaamheid en authenticiteit mocht hierover al twijfel bestaan, quod non (stukken 6 t.e.m. 18). Maar de authenticiteit van het huwelijk werd reeds aanvaard door DVZ bij de beslissing tot het afleveren van het C-Visum met het oog op gezinshereniging in België.

De voormelde rechtspraak kan naar analogie worden toegepast op dit dossier. In verzoekster haar visum werd BNL 1 EN BNL 11 opgenomen (stuk 2A). Volgens de omzendbrief van 21 september 2005 hebben deze codes de volgende betekenis:

BNL 1 = een visum afgeleverd na machtiging van de centrale overheden, in casu DVZ;
BNL 11 = een visum afgeleverd in het geval van een gezinshereniging.

Het is onduidelijk waarom het Parket een negatief advies opmaakte op 20.12.2024 (waarschijnlijk naar aanleiding van een aanvraag door de Burgerlijke Stand) nu DVZ het huwelijk reeds beoordeeld had.

DVZ is tevens gemachtigd om de erkenning van een huwelijk te doen:

Elke bestuurlijke overheid, en bijgevolg ook DVZ, kan op grond van art. 27 WIPR een buitenlandse akte erkennen. Verzoekster vraagt Uw Raad vast te stellen dat de Zorgvuldigheidsplicht werd geschonden nu in eerste instantie een C-visum werd aangevraagd met het oog op gezinshereniging. Dit blijkt tevens uit het aanvraagformulier (stuk 8). Dit visum werd afgeleverd aan verzoekster (stuk 2A) met de vermeldingen BNL 1 en 11. DVZ heeft aldus de huwelijksakte van het koppel de plano erkend en kan later deze beslissing niet zomaar ongedaan maken door het nemen van een weigeringsbeslissing in de aanvraag tot gezinshereniging. Deze aanvraag in België op basis van art. 40bis Vreemdelingenwet is louter een administratieve stap. Het feit dat verzoekster in België nog de administratieve stap moest zetten om de verblijfskaart zelf te bekomen doet geen afbreuk aan het reeds erkende verblijfsrecht. Bijgevolg kon DVZ in zijn weigeringsbeslissing niet meer stellen dat het verblijfsrecht niet erkend werd zonder het zorgvuldigheidsbeginsel te schenden.

Uw Raad kan zich incidenteel uitspreken over de geldigheid van een buitenlandse akte binnen de grenzen van de toegekende bevoegdheden. In onderhavig dossier werd de geldigheid van de akte reeds door DVZ zelf beoordeeld tijdens de procedure voor het C-visum dat duidelijk werd aangevraagd met het oog op gezinshereniging.

Tot slot zij het opgemerkt dat in de bestreden beslissing foutief sprake is van een weigering door de Stad Gent:

[...]

Er is duidelijk sprake van onzorgvuldigheid. Vermoedelijk heeft men motivering gekopieerd uit een ander dossier waaruit eveneens kan blijken dat er inhoudelijk niet met zorgvuldigheid beslissingen worden genomen. Motiveringen worden eenvoudigweg geknipt uit andere dossiers die vermoedelijk een compleet ander feitenrelaas hebben.

Gelet op het bovenstaande schendt verwerende partij manifest het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij doet dit niet enkel door de situatie van verzoekster onvolledig en onnauwkeurig te schetsen, maar daarbovenop houdt zij geen rekening met de toepasselijke bepalingen van de Vreemdelingenwet.

E. Schending van het redelijkheidsbeginsel

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, met andere woorden wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat.

Verwerende partij handelde niet enkel onzorgvuldig door het huwelijk eerst te erkennen en later in België een verblijf te weigeren. Zij schendt ook manifest het redelijkheidsbeginsel om naast een (foutieve) weigeringsbeslissing ook een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Dit bevel is in geen geval redelijk. Er werd zelfs geen kans geboden aan verzoekster om standpunt in te nemen omtrent de weigeringsbeslissing zonder haar verblijf in gedrang te brengen.

Nochtans is verweerder ervan op de hoogte dat een bijlage 13 niet gangbaar is in gelijkaardige dossiers. Meer nog, op basis van de geldende wetgeving die toepasselijk is op gezinshereniging met een Unieburger (economisch actief) – echtgenote kan men tegen de weigeringsbeslissing een automatisch schorsend beroep indienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat betekent dat men tijdens de beroepsprocedure een (voorlopig) wettig verblijf heeft in België, dat DVZ geen bevel om het grondgebied te verlaten (BGV) mag afgeven en dat men niet gedwongen verwijderd kan worden. De gemeente geeft een bijlage 35. Dat is een voorlopig verblijfsdocument dat maandelijks verlengd wordt in afwachting van een uitspraak van de RvV.

Dit heeft men in onderhavig dossier eenvoudigweg niet gerespecteerd. Het beroep is automatisch schorsend, behalve als de beslissing gebaseerd is op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3 Vw. Dat laatste moet blijken uit de beslissing zelf: de minister of DVZ vermeldt in de beslissing dat het gebaseerd is op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79 §3 Vw. Hiervan is in dit dossier geen sprake! Dit vormt aldus ook een schending van de motiveringsbeslissing, naast de schending van het redelijkheidsbeginsel.

F. Schending van de motiveringsplicht, Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een weigeringsbeslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- d) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- e) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- f) De motivering afdoende dient te zijn.*

De bestreden beslissing (stuk 1A en 1B) d.d. 30 januari 2025 is niet op afdoende wijze gemotiveerd. Er werd reeds onder de andere middelen uiteengezet welke problemen er zijn met de genomen beslissing. Verweerder maakt zich schuldig aan schending van de motiveringsverplichting door:

- Te verwijzen naar een negatief advies van het Parket zonder dit verder inhoudelijk te motiveren. Verweerder legt niet uit waarom het huwelijk niet voldoet aan art. 27 WIPR en aan de hand van de beslissing blijkt niet dat er een motivering is die uitlegt welke problemen er inhoudelijk zijn met het huwelijk en waarom de weigering van dit huwelijk kan gerechtvaardigd worden. Er wordt enkel naar algemeenheden verwezen zoals: minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft (gehad) om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan.*
- Niet te motiveren waarom eerst wél een C-visum werd afgeleverd met het oog op een gezinshereniging in België en er duidelijk reeds een inhoudelijk onderzoek van het huwelijk plaatsvond. Zonder dit onderzoek zou er nooit een C-visum zijn afgeleverd. Hierover wordt in de beslissing eenvoudigweg niet gesproken!*
- Niet te motiveren waarom in deze beslissing de wetgeving niet werd toegepast zoals voorgeschreven: nl. een verblijfsrecht kan na ontvangst van een C-visum met het oog op gezinshereniging niet meer worden geweigerd. De aanvraag tot gezinshereniging is immers nog een loutere administratieve stap. Er wordt niet gemotiveerd waarom in dit dossier van dit principe wordt afgeweken.*
- Eenvoudigweg een algemene motivering op te nemen die in elk gelijkaardig dossier kan worden opgenomen. Deze passe partout motiveringen zijn echter niet afdoende. Een concrete beoordeling in feite en in rechte die elk aspect van het dossier behelst, is onontbeerlijk.*

Bovendien wordt er onrechtmatig geopperd dat er sprake zou zijn van frauduleus handelen cfr. art. 74/20 Vreemdelingenwet. Volgens artikel 74/20 Verblijfwet Vw. kan de minister of zijn gemachtigde de toelating tot verblijf weigeren wanneer de aanvrager gebruik maakte van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten, fraude pleegde of andere onwettige middelen gebruikt, die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

De RvV verwijst in haar rechtspraak naar de memorie van toelichting, die vaststelt dat artikel 74/20 Vw het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' (letterlijk: 'fraude bederft alles') weergeeft. Dit beginsel bestaat uit twee bestanddelen volgens het Hof van Cassatie:

- een foutieve gedraging (objectief criterium) én*
- een intentie om te schaden (subjectief criterium)*

De bewijslast ligt bij DVZ.

In de beslissing bevestigt verwerende partij dat de akte niet vervalst is. Zij faalt in haar bewijslast daar zij geen bewijzen in haar motivering aandraagt, doch enkel verwijst naar uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Het blijft onduidelijk waaruit verwerende partij die zou afleiden en het louter verwijzen naar een gevoerd onderzoek kan niet aangenomen worden als een afdoende motivering! Dat de valse voorwendsels – uit wat deze dan ook mogen blijken – in ieder geval ernstig tegengesproken worden door alle bewijzen die door verzoekster omtrent haar relatie en huwelijk werden toegevoegd én haar huidige zwangerschap.

Dat dit alles een schending van de motiveringsverplichting impliceert zodat de beslissing dient te worden vernietigd.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu moet de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet, aangezien de eerste bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen.

Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§2 (...)

§3 De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Verzoekster heeft op 13 augustus 2024 een verblijfsaanvraag ingediend op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, teneinde haar Nederlandse echtgenoot in België te vervoegen, eens nadat zij reeds een visum “C” had verkregen, dat blijkens het administratief dossier wel duidelijk was verstrekt met het oog op gezinshereniging. Ter staving van haar huwelijk legde verzoekster zowel bij de visumaanvraag als bij de verblijfsaanvraag dezelfde Marokkaanse huwelijksakte neer.

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande de Marokkaanse huwelijksakte het volgende gemotiveerd:

“Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een huwelijksakte voorgelegd van een huwelijk voltrokken in op 25.09.2023. Uit verder onderzoek van de huwelijksakte en de daadwerkelijke aard van de relatie tussen betrokkene en de vermeende echtgenoot blijkt echter dat de huwelijksakte niet als rechtsgeldig kan worden aanvaard en zelfs blijkt geeft van frauduleuze intenties van betrokkene, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht. Voor wat betreft de erkenning van de huwelijksakte blijkt het parket van Turnhout op 20.12.2024, na grondig onderzoek negatief te adviseren, waarop de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent [sic] op 06.01.2025 geweigerd heeft het huwelijk te erkennen.

Gelet op voorgaande erkent ook de Dienst Vreemdelingenzaken de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene en de referentiepersoon niet, en dit op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht. Uit het door het parket gevoerde onderzoek blijkt dat minstens één der betrokken partijen niet de bedoeling heeft (gehad) om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel tot doel had een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen (art. 18 WIPR). De erkenning van dit huwelijk

zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Hoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt uit het door het parket en politiediensten gevoerde onderzoek het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat heden blijkt dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40bis VW.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde op basis van de artikelen 27, 18 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) de Marokkaanse huwelijksakte niet erkent omdat het volgens het parket van Turnhout om een schijnhuwelijk gaat. De gemachtigde erkent dat de huwelijksakte niet vervalst is, maar motiveert verder dat verzoekster de huwelijksakte heeft voorgelegd teneinde op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen, hetgeen volgens de gemachtigde frauduleus is. De gemachtigde maakt dan ook toepassing van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht aan verzoekster te weigeren.

Verzoekster stelt in het laatste onderdeel van het eerste middel dat er onrechtmatig is geopperd dat er sprake is van frauduleus handelen bij het indienen van de aanvraag. Verzoekster betoogt dat de gemachtigde in zijn bewijslast faalt nu er geen bewijzen in de motivering worden aangedragen, maar enkel wordt verwezen naar het door het parket en de politiediensten gevoerde onderzoek. Volgens verzoekster kan het louter verwijzen naar dit gevoerd onderzoek niet aangenomen worden als een afdoende motivering. Ze stelt dat die valse voorwendselen - uit wat dit ook zou mogen blijken -, ernstig worden tegengesproken door alle bewijzen die door verzoekster omtrent haar relatie en huwelijk werden voorgelegd en haar huidige zwangerschap.

Verzoekster verwijst naar de memorie van toelichting aangaande het artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet en het beginsel ‘*fraus omnia corrumpit*’, hetgeen volgens het Hof van Cassatie zowel een foutief gedrag als een intentie om te schaden veronderstelt.

Zoals verzoekster aanstipt, kan in de memorie van toelichting bij de wet van 4 mei 2016 die artikel 74/20 heeft ingevoegd in de Vreemdelingenwet worden gelezen dat het artikel 74/20 het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” weergeeft. Dit beginsel is door het Hof van Cassatie omschreven (zie het arrest van 6 november 2002 – Cass., 6 november 2002, J.T., 2003/16, nr. 6094, 310-314, of het arrest van 3 maart 2011 – www.cass.be).

Dit beginsel verbiedt elk bedrog of elke oneerlijkheid met het oogmerk te schaden of winst te behalen. Zo sluit een bedrieglijke gedraging, of een opzettelijke fout, uit dat de bedrieger sommige regels van het positieve recht, die normaal van toepassing zijn en waaruit hij een voordeel zou halen, kan doen gelden.

Annekatrien LENAERTS, referendaris bij het Hof van Cassatie, verduidelijkt dat dit algemene rechtsbeginsel uit twee bestanddelen bestaat: een foutieve gedraging (handeling of onthouding, opzettelijke oneerlijkheid of misleiding waarbij de werkelijkheid op een onjuiste manier wordt voorgesteld) en een intentie om te schaden (wil van de bedrieger om een onrechtmatig voordeel te halen uit de toepassing van een rechtsregel). Dit beginsel heeft als rechtsgevolg dat uit een bedrieglijke gedraging geen enkel recht kan voortvloeien (A. LENAERTS, “*Le principe général de droit fraus omnia corrumpit: une analyse de sa portée et de sa fonction en droit privé belge*”, T.B.B.R., 2014/3, 98-115) (Kamer van Volksvertegenwoordigers, Stukken, 2015-2016, DOC 54, 1696/001, p.10).

Uit het voormelde blijkt dus dat artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet de neerslag vormt van het principe “*fraus omnia corrumpit*”. De toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* veronderstelt het bestaan van bedrog, dat kwaadwilligheid, opzettelijke misleiding en oneerlijkheid met de bedoeling te schaden of winst te behalen, inhoudt (cf. Cass. 9 oktober 2007). Het beginsel bestaat dus uit twee cumulatieve bestanddelen, met name een foutieve gedraging (objectief criterium) én een intentie om te schaden of winst te behalen (subjectief criterium). Artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet vereist aldus wel degelijk de intentie om te schaden (cf. RvS 15 januari 2020, nr. 246.628). De bewijslast rust hierbij inderdaad op de gemachtigde.

Verzoekster kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat de gemachtigde niet in concreto heeft aangetoond dat er sprake is van fraude in de zin van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt immers geen eigen onderzoek naar de eventuele erkenning van de Marokkaanse huwelijksakte. Uit de eerste bestreden beslissing volgt dat deze hoofdzakelijk is gebaseerd op de vaststelling van het parket van Turnhout dat een

negatief advies heeft gegeven inzake de erkenning van verzoeksters huwelijk. Volgens het parket van Turnhout gaat het immers om een schijnhuwelijk, standpunt dat door de ambtenaar van de burgerlijke stand is gevolgd op 6 januari 2025. De gemachtigde benadrukt in de beslissing dat *“de uitwerking van de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte in het Belgisch rechtsverkeer (...) “dan ook” niet (wordt) aanvaard.”* Aldus betreft het negatief advies en de niet-erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand het determinerend motief van de bestreden beslissing. Dit blijkt tevens uit de motieven van de gemachtigde waar hij stelt dat de weigering van erkenning van het huwelijk een overheidsbeslissing betreft waartegen enkel beroep mogelijk is bij de familierechtbank en dat zolang deze beslissing niet vernietigd is door de familierechtbank de DVZ de weigering tot erkenning van het huwelijk volgens de gemachtigde dient te beschouwen als een rechtsfeit.

Van een zorgvuldige en redelijke administratieve overheid mag echter worden verwacht dat zij op individuele en concrete wijze aantoont waarom er in casu sprake zou zijn van fraude in de zin van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Met andere woorden dient de gemachtigde op concrete wijze aan te tonen dat verzoekster wetens en willens een huwelijksakte heeft voorgelegd die betrekking heeft op een schijnhuwelijk en dit met de intentie om te schaden. In de bestreden beslissing wordt enkel verwezen naar het negatief advies van het parket van Turnhout, waarin wordt geadviseerd de huwelijksakte niet te erkennen, en het feit dat dit advies werd gevolgd door de ambtenaar van de burgerlijke stand. Daaruit leidt de gemachtigde op quasi automatische wijze af dat, hoewel de akte op zich niet vervalst is, verzoekster het huwelijk onder valse voorwendsels is aangegaan en dat zij de huwelijksakte heeft voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België, hetgeen frauduleus is. Deze vaststelling op zich kan niet volstaan om de verblijfsaanvraag te weigeren met toepassing van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet. Uit deze motivering blijkt onvoldoende op welke wijze het subjectief criterium zoals vereist door artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet in concreto aanwezig is. Verzoekster moet aldus worden bijgetreden waar zij opmerkt dat niet afdoende wordt gemotiveerd en aangetoond waarom haar frauduleus handelen ten laste kan worden gelegd.

Verzoekster heeft er immers in het eerste onderdeel van het eerste middel ook terecht op gewezen dat elke bestuurlijke overheid, en dus ook de gemachtigde, op grond van artikel 27 van het WIPR een buitenlandse akte kan erkennen of niet erkennen. In de voetnoot citeert verzoekster terecht dat krachtens artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR een buitenlandse authentieke akte door alle overheden in België wordt erkend, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Het betreft inderdaad het principe van de de plano erkenning. Dit houdt in dat: *“de partijen niet aan de rechter de erkenning van hun huwelijksakte moeten vragen, maar daarvoor rechtstreeks bij de verschillende administraties (ambtenaar van de burgerlijke stand, pensioendienst, dienst vreemdelingenzaken, etc.) terecht kunnen.”* Enkel *“wanneer de rechter de buitenlandse akte of beslissing erkent of weigert te erkennen, heeft zijn oordeel gezag van gewijsde. Dergelijke gerechtelijke erkenning kan van belang zijn wanneer meerdere overheden verschillende beslissingen nemen over de erkenning van buitenlandse akten of beslissingen.”* (Kruger T., Verhellen J.-Internationaal privaatrecht : de essentie, die Keure, 2015, 111 en 156 waarbij op p. 111 een concreet voorbeeld wordt gegeven waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand een buitenlandse akte wel erkent en de Dienst Vreemdelingenzaken niet.). Administratieve overheden kunnen aldus elk op hun beurt een eigen beoordeling doen van de buitenlandse huwelijksakte en deze erkennen of niet.

Zoals de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing stelt, is tegen de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de erkenning van de huwelijksakte blijkens artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR een beroep mogelijk bij de rechtbank van eerste aanleg (de familierechtbank). Echter, zolang geen familierechter uitspraak heeft gedaan over de weigering van erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand, is er geen oordeel met gezag van gewijsde. Hieruit volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in casu wel rekening mag houden met de weigering van erkenning van de huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand, doch niet gebonden is hierdoor. Hij dient aldus zelf met de nodige zorgvuldigheid een beoordeling van de huwelijksakte te maken en hierover afdoende te motiveren, alvorens te concluderen dat uit die buitenlandse huwelijksakte fraude blijkt in de zin van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, quod non in casu.

Voor de volledigheid wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om uitspraak te doen over de vraag of er in casu sprake is van een schijnhuwelijk of niet, hetgeen aan de familierechter toekomt. Hij is echter wel bevoegd om een middel in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet te beoordelen.

Een schending van het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/20, §1 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Er werd geen nota met opmerkingen door verweerder neergelegd.

Dit onderdeel van het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd (RvV algemene vergadering 19 december 2013, nr. 115 993).

Ten overvloede blijkt dat de gemachtigde in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten ook motiveert dat *“het bevel (...) het logische gevolg (is) van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het verblijfsrecht niet kan worden toegekend en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.”* Echter nu supra is vastgesteld dat de weigering van verblijf voor meer dan drie maanden niet op zorgvuldige wijze, noch op afdoende gemotiveerde wijze is tot stand gekomen, kan verzoekster gevolgd worden dat ook ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

Dit leidt tot de bijkomende nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals gesteld werd geen nota met opmerkingen door verweerder voorgelegd.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 januari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

